

ДАЛЕЧНАТА СЯНКА НА ДАЛЕЧНИТЕ ДНИ

2006

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ЖЕНАТА
МЪЖЪТ
АВТОРЪТ*

*Авторът може да бъде глас, както и жив актьор.
Ако действителният автор е се още в добро физическо и психическо състояние – може да бъде и самият той.

АВТОРЪТ:

**Това се случи във разгара
на есента и на пазара,
направо върху тротоара...**

Това не е текст за песен, а случайно римуване на времето и мястото на действието в моята пиеса.

Нека си представим, че се намираме на голям пазар - дали в столицата, дали в провинцията - няма значение.

Предполагам, че зрителят има достатъчно въображение да си представи щандовете, в които се продава всичко възможно - от плодове и зеленчуци до дрехи и обувки от турски и български произход.

На края на пазара, там, на тротоара, са се подредили и дребните търговци, вехтошари и антиквари. Те са разпънали своите сгъваеми масички и столчета и са подредили своята стока.

Студено е вече - краят на октомври.

Рано е още - да кажем към 8 - 8.30 сутринта.

И така...

Това е моята героиня...

Една жена, в неопределена възраст.

Тя мъкне разтегателна масичка, разтегателно столче и една огромна чанта от тези, здравите, пластмасовите, които събират голямо количество стока.

Стоката ѝ е - плетиво. Покривки, чорапи, пуловери.

Разтяга масичката, нарежда стоката - всъщност малка част от нея - другото остава в чантата.

Маха с ръка на невидим съсед отляво.

Поглежда гневно невидим съсед от дясно.

Разтяга столчето. Сяда.

Изважда сандвич, увит в салфетка и тъкмо го захваща, когато...

А това е моят герой...

...Срещу нея спира странен мъж - облечен в нещо като униформа, ама не е униформа. Може да се каже, че това е някаква смесица от железничар и кашик, от едно време. Без нашивки обаче. И без фуражка. Гологлав. С чадър под мишница. В ръката си държи стара кожена чанта, тип ученическа от 50-те години на миналия век.

МЪЖЪТ / втречено се вижда в жената/

ЖЕНАТА / дъвче си сандвича/
 МЪЖЪТ / заобикаля масичката отзад/
 ЖЕНАТА / не трепва, продължава да дъвче/
 МЪЖЪТ /с върха на чадъра прави опит да разтвори чантата с останалата стока/
 ЖЕНАТА /обръща се, вижда го какво прави/
 МЪЖЪТ / все пак продължава действието си/
 ЖЕНАТА /демонстративно затваря ципа на чантата/
 МЪЖЪТ /явно е видял нещо наоколо, защото внезапно тръгва рязко в друга посока и изчезва/

Жената дожда сандвича, избърсва уста със салфетката, смачква я, чуди се къде да я хвърли - наоколо няма кошче. Изправя се, разхожда се наоколо и тайно я пуска на земята като я настъпва с крак. Държи така крака си известно време като се оглежда. После отива при масичката и си сяда на столчето. Тогава пак се появява мъжът. И право към салфетката!
 Докарва я с върха на чадъра до масичката.

ЖЕНАТА И сега кво?
 МЪЖЪТ / не благоволява да отговори/
 ЖЕНАТА /прибира салфетката в джоба си/

Мълчание. Очевидно това привлича вниманието на невидимите съседи - продавачи, което разбираме по физиономиите, които прави жената. /”Кой е тоя?” /

ЖЕНАТА И сега кво?
 МЪЖЪТ Разрешителното.
 ЖЕНАТА За кво става въпрос?
 МЪЖЪТ Става въпрос за разрешителното.
 ЖЕНАТА /отекчено/ Е, добре де... Нямам разрешително.
 МЪЖЪТ Платена такса за тротоарно право?
 ЖЕНАТА /нахално/ Нямам платена такса за тротоарно право.
 МЪЖЪТ Аха...
 ЖЕНАТА Нямам, бе... Нямам.
 МЪЖЪТ /изважда кочан от чантата/ 60 лева.
 ЖЕНАТА Какво?
 МЪЖЪТ 60 лева.
 ЖЕНАТА Ти луд ли си, бе? 60 лева!
 МЪЖЪТ /изважда ролетка, почва да мери размера на масичката, после зад нея разстоянието от столчето до чантата/
 ЖЕНАТА Добре, бе, добре...
 МЪЖЪТ 120 лева. Четири квадрата - два на два.
 ЖЕНАТА Няма такова нещо - столът не е търговска площ.

МЪЖЪТ Чантата е складова площ. Ползвате четири квадрата от тротоара. Минимум! 120 лева за месец.

ЖЕНАТА /уловка/ Сега ли ги искаш? Кеш?

МЪЖЪТ Ще си ги платите в общината и ще донесете квитанция и разрешително. А сега - глоба пет лева и си стягайте багажа, че влакът тръгва.

ЖЕНАТА Кой влак?

МЪЖЪТ Влакът за Каспичан.

ЖЕНАТА Ти май не си добре, бе. Какъв Каспичан?

МЪЖЪТ Такава е думата, госпожо. Това фигуративно казано.

ЖЕНАТА Фигуративно? Искаш да кажеш в преносен смисъл?

МЪЖЪТ В преносен да... Да си пренесете багажа...

ЖЕНАТА Къде да го пренесе?

МЪЖЪТ Ама то си е ваша работа.

ЖЕНАТА Колко?

МЪЖЪТ Какво колко?

ЖЕНАТА Искаш да ти бутна?

МЪЖЪТ /леко притеснен/ Да ми бутнете?

ЖЕНАТА Колежката отсреща колко ти бутна?

МЪЖЪТ Коя по-точно?

ЖЕНАТА Онази, бе, с червеното яке.

МЪЖЪТ Госпожата си има разрешително.

ЖЕНАТА Значи има?

МЪЖЪТ И съседите Ви имат. Ето, господинът с кафявия шлифер, който продава обувки и пантофи има разрешително до края на годината. А онази баба с кибрита и свещите си плати таксата за два дни. Вас ви глобявам, защото Ви наблюдавам вече втора седмица. Стоите си тук най-нахално от десето число насам и не благоволявате да си плащате. Къде го дават така.

ЖЕНАТА Добре бе, колко искаш?

МЪЖЪТ Таксата за деня е 3 и 30. Плюс глобата - 5, та станаха 8 и 30.

ЖЕНАТА Квитанция ще ми издадеш ли?

МЪЖЪТ Че как иначе. Без квитанция пари не вземаме, госпожо.

ЖЕНАТА /бие на чувство/ Ти знаеш ли какво са за мене 8 лева и 30 стотинки, бе... Ти знаеш ли, че пенсията ми е 92 лева за 38 години трудов стаж?

МЪЖЪТ Всички сме така, госпожо. Всеки се спасява сам поединично. А пропо, Вие какво сте работили?

ЖЕНАТА Сега ние с тебе в диалог ли влизаме или...

МЪЖЪТ Ето квитанция за глобата... Ето и за таксата...

ЖЕНАТА Значи все пак ще ми вземеш 8 и 30, така ли?

МЪЖЪТ Не аз, госпожо, а общината. Аз съм общински служител

ЖЕНАТА Да, ама парите ще ти ги дам довечера.

МЪЖЪТ Нямате в наличност ли?

ЖЕНАТА Нямам. Надявам се до довечера да изкарам десетина лева, за да ти ги дам.

МЪЖЪТ Работното ми време е до 17 часа.

ЖЕНАТА Добре, бе, до 17 часа все нещо ще продам... А ако нищо не продам - тогава?

МЪЖЪТ Тогава - лошо.

ЖЕНАТА Ще ме затвориш ли? С полиция?

МЪЖЪТ Не съм подготвен да отговоря на този въпрос, госпожо.

ЖЕНАТА Значи ще викаш полиция? За една бедна беззащитна старица.../прави опит за заплаче/

МЪЖЪТ Не с тая маневра, госпожо! Старица... Знаем ги ние тези старици.

ЖЕНАТА Преждевременна при това.

МЪЖЪТ И преждевременна не сте - от тук влак минава ли?

ЖЕНАТА От къде?

МЪЖЪТ /сочи окото си/ От тук?

ЖЕНАТА Дай да видя!

МЪЖЪТ В преносен смисъл искам да кажа.

ЖЕНАТА Що не се скриеш с този преносен смисъл... Ега ти идиома! От тук влак минава ли...

МЪЖЪТ Госпожо, мерете си приказките, когато разговаряте със служебно лице.

ЖЕНАТА Нищо обидно не съм казала.

МЪЖЪТ Напсувахте ме на идиот. Пред свидетели.

ЖЕНАТА Ти глух ли си, бе? Казах идиом. И д и о м... Изобщо не съм казала идиот.

МЪЖЪТ Идиом - идиот - все тая.

ЖЕНАТА Идиом, бе човек. Не знаеш ли какво е идиом? Ти средно образование нямаш ли?

МЪЖЪТ Ама ако ще продължаваме да се обиждаме...

ЖЕНАТА Слушай сега... Идиом е фразеологично съчетание, характерно за даден език, което е непреводимо на чужд език. Например ти неправилно употреби идиома като каза "от тук влак минава ли", вместо "от тук параход минава ли" - което означава: не можеш ме излъга, не съм толкова глупав или нещо подобно.

МЪЖЪТ Това за парахода е ясно, но влакът си остава и до днес най-масовото и най-финансово достъпното превозно средство... Я пресметни например... колко лева ще изхарчиш, ако тръгнеш с кола за Каспичан, например...

ЖЕНАТА Е стига с този Каспичан, де. Нямам намерение да ходя до Каспичан.

МЪЖЪТ Това е идиом, бе госпожо... Гара Каааспичаааан... Такъв е лафът в железниците.

ЖЕНАТА Вие от железниците ли сте?

МЪЖЪТ Бях... Едно време.

ЖЕНАТА Ясно! Как не се сетих! Бивш кондуктор.

МЪЖЪТ И кондуктор съм бил, разбира се. Ама основно бях шафнер на спални вагони. Вътрешни линии. Кажи речи 30 години. И после две години и осем месеца - международните влакове.

ЖЕНАТА Що не седнете да си поговорим като хората? / отстъпва му столчето/

МЪЖЪТ Моля, моля...

ЖЕНАТА Седнете за малко, де... Нищо няма да ви стане. И споко - глобата и таксата ще си ги платя!

МЪЖЪТ Няма време сега, имам да проверя 58 щанда - от Сливница до Симеон - тротоарите и дясната част, включително покритите павилиони. Нарушават поголовно. Ти например трябва да си вземеш касов апарат, ама това - другия път.

ЖЕНАТА Че кой сега употребява касов апарат? Тая кампания мина.

МЪЖЪТ Те не употребяват, ама зависи...

ЖЕНАТА Не сте човек, който взема рушвет, то се вижда...

МЪЖЪТ По какво се вижда?

ЖЕНАТА От пръв поглед личи - сериозен и неподкупен.

МЪЖЪТ Ти сега будалкаш ли ме?

ЖЕНАТА Напротив. Споделям възхищението си. Значи има все още такива чиновници!

МЪЖЪТ Аз не съм чиновник. Аз работя на открито. На атмосферни условия. Дъжд вали. Слънце пече. Аз си вадя хляба като тебе.

ЖЕНАТА /на минаваща дама/ Ръчно плетиво, госпожо. Два лева чорапите. Дантелените покривки от 20 до 80, според големината... Скъпо ли? Ваша работа...

МЪЖЪТ Не върви май... Защо не вземете да продавате зеленчуци? Мисля, че се изкарват добри пари.

ЖЕНАТА Знаеш ли какво мъкнене е – напред-назад. Вземаш стоката от фирмата със собствен транспорт, сутрин разтоварваш, подреждаш, вечер – обратно в колата. На другия ден – хайде пак. Марулите вехнат, плодовете гният, доматиите се мачкат.... А така – чиста работа – нищо не рискуваш. Ти си производителя, ти си собственика, ти си продавача. Ако купят – купят. И леко – една

чанта... Масичката и столчето – на ръка. Няма бензин, няма разноски.

МЪЖЪТ Няма такса. Няма касов апарат. Няма данък печалба.

ЖЕНАТА Аз тъкмо помислих, че си забравил.

МЪЖЪТ Няма как да забравя, госпожо. Това ми е работата. С това си вадя хляба.

ЖЕНАТА Ами тогава, хайде пръждосвай се и в 5 часа ела да видим дали съм ги събрала тези 8 лева и 30 стотинки.

МЪЖЪТ Довиждане госпожо...? Как ви е фамилията?

ЖЕНАТА Теб какво те интересува?

МЪЖЪТ Трябва да я напиша на квитанцията.

ЖЕНАТА Иванова.

МЪЖЪТ Не сте Иванова, ясно... Но така или иначе после трябва да си покажете личната карта.

ЖЕНАТА /презрително не му отговаря/

МЪЖЪТ Може ли един чифт чорапи? Вълнени ли са?

ЖЕНАТА Смес... Но идеално топят.

МЪЖЪТ Честно?

ЖЕНАТА Няма да се лъжем сега.

МЪЖЪТ Колко струват?

ЖЕНАТА Като за тебе – 4 лева.

МЪЖЪТ Четири – четири...

ЖЕНАТА Тъй де. Какво им плащаш.

МЪЖЪТ Ще ги приспадна от глобата, става ли?

ЖЕНАТА Не става. Искам ги сега кеш.

МЪЖЪТ Нали бяха два лева?

ЖЕНАТА Два лева е единият чорап. Двата – четири.

МЪЖЪТ Тогава по обяд.

ЖЕНАТА Не си натрупал още от глобите май. С мене ли започваш? Паразити такива. Кърлежи!

МЪЖЪТ По тихо, ако обичате.

ЖЕНАТА /все по-силно/ Знаете само да изнудвате бедния народ. И после си слагате парите в джоба. Мошеници! Мафиоти!

МЪЖЪТ /внезапно побеснял/ Ти на кого викаш мафиот, ма! На кого викаш мошеник! Веднага да се измиташ от тук!

Събаря масичката, плетивото се разпилява по земята, сгъва столчето и със замах го праща надалече.

Ако си още тук като се върна, ще извикам полиция.

/тръгва/

ЖЕНАТА /тихичко и тъничко се разплаква, нещо си дърдори, нещо като клетви, нещо като закани, нещо като оплакване – съвсем по детски безпомощна... После бавно се навежда. Колебае се.. Вдига масичката, сгъва я. Почва да натъпква стоката в чантата... Отказва се... Разпъва отново масичката,

изважда внимателно стоката, нарежда я отново и сяда на столчето, подсмърчайки.../

АВТОРЪТ:

Сами разбирате, уважаеми зрители, че ще става дума за най-обикновени неща и най-обикновени хора. Обаче... какво е това - обикновено...

Да кажем - често срещащо се. Или - както едно време му викахме - типично.

Едно време учехме в университета, че реализмът е такова течение в литературата, при което се изобразяват типични герои при типични обстоятелства.

И се смяташе, че реализмът е по-прогресивен от романтизма, който изобразява изключителни герои при изключителни обстоятелства.

Но най-прогресивен метод беше социалистическият реализъм, който трябваше да изобразява героите в тяхното прогресивно развитие - с две думи - да се изобразява живота не такъв какъвто е, а такъв какъвто трябва да бъде.

Чудя се към какво течение да отнеса тази пиеса, писана в новото време на демокрацията.

И си казвам - що пък да не го назова демократически реализъм.

Или реализъм на прехода.

А от прехода към демокрация всичко може да се очаква.

Защото преходът, и демокрацията, хем са реални, хем са абсурдни.

Затова очаквайте изненади.

И не ме съдете твърде строго, ако, следейки действието, си кажете: Не това, не може да бъде.

А сега нека да направим малък скок във времето.

Изминали са четири часа. Вече е обед.

През това време може би някой е купил нещо от плетивото на моята героиня, за което е помогнало и картончето със следния надпис:

“ПРОМОЦИЯ”

И, ето че се задава и моят герой...

ЖЕНАТА Ето ти 8 и 30. Дай ми квитанция.

МЪЖЪТ Сега... Аз ... Нали разбираш.

ЖЕНАТА За какво става въпрос?

МЪЖЪТ Не ми е в стила да се извинявам, де, ама ти ме предизвика.

ЖЕНАТА Така ли?

МЪЖЪТ Точно така.

ЖЕНАТА Квитанцията моля.

МЪЖЪТ Име, презиме и фамилия?

ЖЕНАТА Димитринка Петкова Иванова.

МЪЖЪТ Семейно положение?

ЖЕНАТА Омъжена.

МЪЖЪТ Години?

ЖЕНАТА /усеща се/ Я се разкарай.... И аз се хванах, глупачка със глупачка.

МЪЖЪТ /за пръв път се размива почти по хлапашки/ Що криеш годините си сега!

ЖЕНАТА Да ги крия? Аз?

МЪЖЪТ Ти ами.

ЖЕНАТА Добре де, колко ми даваш?

МЪЖЪТ Някъде към 35.

ЖЕНАТА Не те е срам да се гавриш с една почтена шейсетгодишна баба.

МЪЖЪТ Я не се занасяй... Искаш да кажеш, че си на 60?!

ЖЕНАТА Е, след пет години може и да ги навърша.

МЪЖЪТ Не ти го казвам от куртоазия, ама наистина не ти ги давам.

ЖЕНАТА Ау какъв банален диалог... Ти седемдесетака ли гониш?

МЪЖЪТ /обиден/ На толкова ли ти изглеждам?

ЖЕНАТА И отгоре.

МЪЖЪТ Това е... Животът ме съсипа.

ЖЕНАТА Сега ако смяташ, че ще седна да ти съчувствам, или да те разпитвам –жестоко се лъжеш.

МЪЖЪТ Разпитвай ме, де.

ЖЕНАТА Как се казваш?

МЪЖЪТ Станчо.

ЖЕНАТА Станчо?

МЪЖЪТ Станчо... Защо?

ЖЕНАТА Станчо кой?

МЪЖЪТ Станчо Станчев.

ЖЕНАТА /засмива се внезапно по момичешки/ Ама ти наистина ли се казваш Станчо, бе?

МЪЖЪТ Какво смешно има сега, не мога да схвана?

ЖЕНАТА Станчо беше първата ми любов...

МЪЖЪТ Верно?

ЖЕНАТА Верно.

МЪЖЪТ Аз пък никога не съм имал жена Димитринка.

ЖЕНАТА Че колко жени си имал?

МЪЖЪТ Битово или избощо?

ЖЕНАТА Битово.

МЪЖЪТ Само една - настоящата.

ЖЕНАТА А избощо?

МЪЖЪТ Не обичам да се хваля.

ЖЕНАТА Ами ти вече се похвали.

МЪЖЪТ Кога?

ЖЕНАТА Току що. Трицифрен ли е списъка?

МЪЖЪТ Не.

ЖЕНАТА Двуцифрен?

МЪЖЪТ Да.

ЖЕНАТА От коя десятка? От деветата?

МЪЖЪТ От втората.

ЖЕНАТА 13?

МЪЖЪТ Позна...Твоята бройка каква е?

ЖЕНАТА Момент да проверя.

МЪЖЪТ Как ще провериш? Не си ли знаеш?

ЖЕНАТА Забравям бе, затова си записвам. /вади джи ес ем/

МЪЖЪТ Записваш си на джи ес ема?

ЖЕНАТА Ами да. Мъжът ми е опасно луд и ако открие списъка по чекмеджетата - ще ме убие.

МЪЖЪТ Той какъв е?

ЖЕНАТА Полковник от запаса. И си пази служебния пистолет. Не иска да го здаде.

МЪЖЪТ И колко са?

ЖЕНАТА Момент... Един... два... така... Мишо... пет... с Милен стават значи седем. Това като изключа Иванов.

МЪЖЪТ Кой Иванов?

ЖЕНАТА Полковник Иванов... Мъжът ми.

МЪЖЪТ Е, значи с мъжът ти стават осем?

ЖЕНАТА Така се оказва.

МЪЖЪТ Слушай сега... Ще ти кажа нещо секретно.

ЖЕНАТА Секретно? А, не... Да ги нямаме такива. Аз тайни от мъжа си нямам.

МЪЖЪТ Аз не съм никакъв контролор...

ЖЕНАТА Така ли?

МЪЖЪТ Да... Ама /оглежда се наоколо/ ... Казвам ти го само на тебе. Защото ти имам доверие.

ЖЕНАТА Знаех си аз. Че си мошеник - то веднага си личи. Я да ти видя картата...

МЪЖЪТ Картата ми е редовна, ама ми е издадена служебно. От НСБОП.

ЖЕНАТА /уплашена/ Тази абривиатура съм я чувала някъде.

МЪЖЪТ Национална служба за борба с организираната престъпност.

ЖЕНАТА Аз ли съм ти организираната престъпност, бе?

МЪЖЪТ Не, бе, успокой се... Спокойно... Хайде прибери стоката и ще се срещнем след половин час в градинката зад църквата.

ЖЕНАТА А, не... Аз трябва да се прибирам. Иванов знаеш ли колко е ревнив. Ако закъснея само десет минути и тръгва с пицова да ме търси.

МЪЖЪТ Иванов, щом е полковник от запаса, ще го въведем и него в акцията.

ЖЕНАТА А, не! Него не го закачай, той има слабо сърце. И високо кръвно.

МЪЖЪТ Добре, значи - чакам те там след 15 минути.

ЖЕНАТА А бе ти не разбра ли, че тая няма да стане. От къде на къде ще ме вкарваш в разни акции. Аз съм свободен човек и никой няма право да ме принуждава против волята ми да върша деяния, които противоречат на желанието ми.

МЪЖЪТ Ама, че завързан казус изтърси сега... Ти да не си юристка.

ЖЕНАТА Съм.

МЪЖЪТ Айде бе.

ЖЕНАТА Що! Не ти ли изглеждам на юристка.

МЪЖЪТ И защо не си упражняваш професията?

ЖЕНАТА Ти сега в качеството си на НСБОП ли ме разпитваш?

МЪЖЪТ Не, бе... Защото адвокатите днес са най-добре... Работят по за 30 евро на час.

ЖЕНАТА Ама аз не съм адвокат. Аз бях юрисконсулт. Едновременно термин. Виж колко тежко звучи Юрис - Консулт. В слаботоковия завод.

МЪЖЪТ И сега?

ЖЕНАТА И сега заводът го няма. Приватизираха го и го разграбиха... А бе ти от къде на къде се лепна за мене? Да не би да разследваш как купиха завода за 1 лев? Само че мене ме отстраниха два дена преди това. Иванова, викат, няма как, викат, трябва да те съкратим. Налага се. Шом се налага, викам... И новите собственици дори не ми изплатиха полагаемите ми се четири заплати. Ако това

си тръгнал да разследваш - без мен! Нямам намерение да ме очистят.

МЪЖЪТ Не, аз не съм по тая линия.

ЖЕНАТА А по коя линия си?

МЪЖЪТ Не е тук мястото да говорим. Хайде, ела в градинката...

АВТОРЪТ:

И така - както виждате сюжетът на пиесата се завърза. И крайно време беше. Защото всяка пиеса трябва да има интрига, действие, напрежение. Не само едни голи приказки.

И така нека се пренесем в кварталната градинка. Да си представим, че днес тя е пълна с пенсионери, майки с бебешки колички, граждани, разхождащи кучета... И няма нито една свободна пейка. Така, че моят герой е принуден, след кратка обиколка да избере една сравнително по-спокойна алея. Ето я най-последно и моята героиня – запъхтяна и изнервена от предстоящата, пълна с неизвестности, среща.

ЖЕНАТА И сега какво?

МЪЖЪТ И тук пълно с хора. Всички пейки заети. Да ти разгъна ли столчето да седнеш?

ЖЕНАТА Ти да не смяташ да годинясваме. Казвай каквото имаш да казваш и всеки по пътя си.

МЪЖЪТ Ти с какво се придвижваш? Нямате ли кола?

ЖЕНАТА Кола? Имаме едно старо “Рено”, ама ако всеки ден мъжът ми ме кара – отиване и връщане знаеш ли колко пари се събират за бензин... Хайде, де! Говори!

МЪЖЪТ Виж сега. Предлагаме ти сътрудничество. За което ще се плаща.

ЖЕНАТА Платен сътрудник, значи? Ченге?

МЪЖЪТ Какво ченге.. Ние сме цивилни.

ЖЕНАТА Знам, де... Нали виждам как си се дегизирал. От де я измъкна тази железничарска униформа?

МЪЖЪТ Служебна е... Слушай сега. Става дума за едномесечно наблюдение. Цифром и словом 30 дни. За което ще получиш 3 000 лева. По сто лева на ден.

ЖЕНАТА Хайде бе... Ти нещо ме будалкаш.

МЪЖЪТ Говоря ти вече служебно. Няма да те насилвам, нямам това право. Но искам да чуеш условията.

ЖЕНАТА Имай предвид, че съм адски страхлива и ако има опасност – без мен. Ако щеш и сто хиляди да ми бутнеш – няма ме.

МЪЖЪТ Няма никаква опасност... Абсолютно никаква. Слушай сега. По следите сме на един наркочанал. От много време. Каналът идва от Ливан, през Турция за Германия. Работим заедно с Интерпол. Ама те са много хитри и не можем да ги хванем на местопрестъплението. За сега сме заловили чрез митницата само 2 килограма наркотик. А става дума за огромни количества. Имаме сведения, че са успели да внесат в България някъде към 200 килограма. И сега се опитват да ги изнесат по-нататък.

ЖЕНАТА Глупости ми говориш. Защо пък точно аз трябва да се забъркам в тази история?

МЪЖЪТ Точно ти. И никой друг. Малко търпение...

ЖЕНАТА Добре де, казвай... Какво се оглеждаш, никой не ни подслушва.

МЪЖЪТ Трябва да бъдем от тук нататък много предпазливи и да се срещаме само на тайни места.

ЖЕНАТА Почваш да ме изнервяш.

МЪЖЪТ Искам добре да вникнеш в задачата. Не бързай...

ЖЕНАТА Каква задача, бе, аз още не съм се съгласила.

МЪЖЪТ Значи... Един от основните наркотрафиканти... Внимавай сега... Изпя ни го един дребен наркоман, но това няма значение... И искам от тебе предварителна клетва, че няма да проговориш пред никого и при никакви обстоятелства това, което ще ти кажа.

ЖЕНАТА Не обичам да се кълна.

МЪЖЪТ Налага се.

ЖЕНАТА Ще се закълна, ама само от любопитство, защото ми писна от загадки.

МЪЖЪТ В какво ще се закълнеш?

ЖЕНАТА В Иванов.

МЪЖЪТ Деца нямаш ли?

ЖЕНАТА Имам – син и дъщеря, ама те са в чужбина.

МЪЖЪТ Какво правят там?

ЖЕНАТА Не ме питай...

МЪЖЪТ Няма да те питам.

ЖЕНАТА Кълна се в Иванов, че няма да издам на никого това, което ще ми кажеш, но това не означава че съм се съгласила да ви сътруднича.

МЪЖЪТ Ти много ли го обичаш Иванов?

ЖЕНАТА Айде сега... Що питаш?

МЪЖЪТ Питам, за да разбере колко ти е сериозна клетвата.

ЖЕНАТА Ти сега ще говориш ли, или да си тръгвам?

МЪЖЪТ До къде бяхме стигнали?

ЖЕНАТА До Германия...

МЪЖЪТ Каква Германия?

ЖЕНАТА Или нещо бъркам... Нали в Германия трябвало да пристигне пратката?

МЪЖЪТ В Германия. Ама ние искаме да я задържим още тук. На наша територия.

ЖЕНАТА И търсите наркотрафиканта чрез наркоманчето?

МЪЖЪТ Бързо схващаш. Наркоманчето само ни снесе дребна информация, че си получавало дозите от едно магазинче... Ясно ли ти е сега?

ЖЕНАТА Ясно ми е...

МЪЖЪТ Какво ти е ясно.

ЖЕНАТА Нищо.

МЪЖЪТ Ами тогава защо казваш, че ти е ясно?

ЖЕНАТА А какво да ти кажа като вече съм изнервена до краен предел.

МЪЖЪТ Ще взема и аз да се изнервя, наистина.

ЖЕНАТА По-тихо... Хората започват да ни заглеждат.

МЪЖЪТ Тогава утре ще довършим. Хайде да тръгваме. В различни посоки.

ЖЕНАТА Ти луд ли си, бе! И ще ме оставиш в напрежение да не мога да спя цяла нощ...

МЪЖЪТ Ама ти ни се водиш, ни се караш. Хем ти е ясно всичко, хем нищо не ти е ясно. Мълчи и слушай.

ЖЕНАТА Цялата съм в слух.

МЪЖЪТ Не ме иронизирай. Нещата са много сериозни.

ЖЕНАТА Така де... Аз да не би да казвам обратното.

МЪЖЪТ Моята задача беше да наблюдавам въпросното магазинче. То е на едни ливанци. Продават бонбони, локуми, подправки, чайове, наргилета...

ЖЕНАТА Аха...

МЪЖЪТ От една седмица се въртя край него в ролята на контролор от общината, обаче това вече става много подозрително.

ЖЕНАТА Аха... И мислите, че в това магазинче са скрити 100 килограма наркотик? Ами що не го обискирате. Влизате с баретите и го обръщате наопъки.

МЪЖЪТ И няма да намерим нищо. Първо не е ясно дали собствениците са в мрежата. И второ – оня, когото търсим е много по-голяма риба.

ЖЕНАТА И аз какво да трябва да правя?

МЪЖЪТ Да наблюдаваш. И да записваш.

ЖЕНАТА Какво да наблюдавам?

МЪЖЪТ Кой влиза в магазинчето. В колко часа влиза и в колко излиза. Купува ли нещо. Как изглежда. Евентуално разменя ли нещо с някой друг посетител. Или с продавачите. Дали идва отново. В един и същ ли час. В един и същ ли ден от седмицата.

ЖЕНАТА И къде е това магазинче?

МЪЖЪТ Точно срещу тебе... На пазара. Точно там, където си слагаш незаконно масата.

ЖЕНАТА Ти глобата за нуждите на НСБОП ли ми я взе или за собствена употреба?

МЪЖЪТ О, извинявай... Разсеян съм. Вземи си парите.

ЖЕНАТА Мерси... И аз какво? Значи трябва да наблюдавам и записвам? Че аз тези ливанци ги познавам... Много приятни и възпитани хора. Веднъж ми се допи вода и те ми дадоха цяла бутилка минерална. И дори ми предложиха мивка и тоалетна. И на какво ще записвам? На тетрадка? Че нали това ще направи впечатление веднага. Стоя си аз и вместо да продавам – писателствам... А ти кога ще идваш за информацията?

МЪЖЪТ Всеки ден.

ЖЕНАТА Всеки ден? Добре тогава, ама си искам парите ежедневно. Всеки ден по сто. Иначе – не. Правя го за пари – казвам ти съвсем откровенно, никакъв патриотизъм не търси от мене.

МЪЖЪТ Ето ти предплата. Две по 50.

ЖЕНАТА Я ги виж ти другарите Несебойци. Или Несебопци... Какви бяхте.

МЪЖЪТ И още нещо. Ако го открием този – главният – имаш премия.

ЖЕНАТА Аха... И колко?

МЪЖЪТ Половин процент от цената на пратката.

ЖЕНАТА Само половин?

МЪЖЪТ А ти колко искаш! 100 килограма струват горе долу 1 милион долара.

ЖЕНАТА Това какво ще рече?

МЪЖЪТ Това ще рече.. момент... 50 хиляди долара.

ЖЕНАТА Аха...

МЪЖЪТ Какво “аха”... Малко ли са?

ЖЕНАТА Мисля си, ако ги получа тези 50 хиляди долара /ама ще ги получа на куково лято/ за какво да ги използвам. Ама това като ги получа, де... Не ми каза на какво и как ще записвам?

МЪЖЪТ Избирай. Мога да те снабдя с диктофон.

ЖЕНАТА Само това ми липсва – да ме помислят за луда... Седи и си говори сама... Фотоапарат ще ми дадеш ли?

МЪЖЪТ Не... Ще те открият.

ЖЕНАТА Нали сте имали някакви такива във вид на копчета.

МЪЖЪТ За тях се иска специален курс на обучение. Нямам право да те въвеждам чак в такива неща от кухнята. Секретност.

ЖЕНАТА Ще ме накараш да си купя за срамотиите касов апарат и да си вода бележки на лентата.

МЪЖЪТ Ако решиш – парите са от нас. Ама не се налага чак такова престараване. Както виждам оборотът ти е почти нулев.

ЖЕНАТА Да бе, да... Нулев. Днес имам оборот цели 13 лева. Впрочем, извинявай – 113... Ами значи утре трябва да си ги отработя...

МЪЖЪТ Точно така. И след 6 – тук, на това място.

ЖЕНАТА Ами ако утре там не влезе нито един човек. Това хипотетично. Може пък и да се случи – има такива дни.

МЪЖЪТ Влезе не влезе – докладваш. Това също е информация.

ЖЕНАТА Но парите са си пари?

МЪЖЪТ Именно. Съветът ми е Иванов за сега да не го въвеждаш в тази работа.

ЖЕНАТА Аха...

МЪЖЪТ Какво “аха”...

ЖЕНАТА Няма, де... Да видим как ще крия парите.

МЪЖЪТ Той на колко е?

ЖЕНАТА Тебе какво те интересува.

МЪЖЪТ Изобщо не ме интересува. Служебен навик – да питам.

ЖЕНАТА Ами... тръгвам.

МЪЖЪТ С кола съм. Мога да те закарам. В каква посока си?

ЖЕНАТА Много питаш.

МЪЖЪТ Заради багажа... Как го мъкнеш по автобусите?

ЖЕНАТА То си е моя работа. Хайде изчезвай.

МЪЖЪТ Значи утре в 6 тук.

ЖЕНАТА В 6.15. И без ръкуване, де... Става подозрително. Чао.

МЪЖЪТ Чао.

АВТОРЪТ

Нека прескочим целия следващ ден, когато госпожа Димитринка Иванова както винаги е извадила своята стока, седнала е на сгъваемото столче в очакване на някой случаен клиент, но този път с една специална и съвсем небезопасна мисия. Какво е бройкала, какво е запаметила – тя ще докладва след малко на служителя от НСБОП господин Станчо Станчев... Той вече я чака нервно и дали не си мисли, че тя му е скроила номер и изобщо няма да дойде. Градинката този път е полупразна, има свободна пейка.

Сцената, която следва е пълна с криминално напрежение и изисква повишено внимание от страна на зрителите.

МЪЖЪТ Как мина?

ЖЕНАТА Безопасно ли е?

МЪЖЪТ Да... Но за всеки случай докладвай без да ме гледаш. От там, където си...

ЖЕНАТА Искаш да кажеш, че може да ни наблюдават в гръб.

МЪЖЪТ Именно.

ЖЕНАТА Карам подред... Отвориха в 10. Те се успиват изглежда или такава им е традицията. Не съм обърнала до сега внимание кога всъщност отварят. Първо дойде младият ливанец, симпатичния, отключи решетката, вдигна я, изключи СОТ-а, отвори вратата и изнесе мостри отвън. В 10.48 се завъртя една баба. Около 80 годишна, опърпана, с протрити обувки, кафява кърпа на главата. Младият ѝ даде едно пакетче сушени смокини. Разбрах, че е просякиня. В 11 и 4м. дойде възрастният ливанец. Казаха си нещо на арабски, какво – не разбрах. Нали не съм длъжна да уча арабски?

МЪЖЪТ Нататък...

ЖЕНАТА Една семейна двойка, много смешна. Той - нисък и слабичък, тя дебелана, с една глава над него... Момент... Не разбирам какво съм записала... Аха... Купиха ливански хляб във вид на кори... Жената носеше дамска чанта, от която си извади портмонето, а дребосъкът – три пластмасови торбички, в които имаше... секунда... в едната – домати и магданоз, във втората – нещо увито в хартия, вероятно сирене и в третата – два-три килограма картофи.

МЪЖЪТ От къде знаеш, че е сирене?

ЖЕНАТА Така предположих.

МЪЖЪТ Не искам предположения, а факти. Всяко предположение може да ме заблуди.

ЖЕНАТА Извинявай.

МЪЖЪТ Това, завитото, какъв обем имаше?

ЖЕНАТА Ами... колкото едно кило сирене.

МЪЖЪТ И накъде тръгнаха?

ЖЕНАТА Качиха се на една кола – “Опел астра” произведена 1990 година маслено зелена. Номер С 5437 ТМ.

МЪЖЪТ Услужи ми с химикалка...

ЖЕНАТАК /подава му листче/ Ето ти го номера.

МЪЖЪТ Bravo. Страхотна си. Къде беше паркирана?

ЖЕНАТА На ъгъла на “Симеон” – неправилно паркирана, обаче с мигащи светлини.

МЪЖЪТ От къде пък знаеш точно марката и годината на колата.

ЖЕНАТА Имахме същата преди Реното.

МЪЖЪТ Внимавай с тези двамата. Ако се появят отново утре или по-нататък, проследи ги доколкото е възможно.

ЖЕНАТА Моля моля, това не влиза в задълженията ми. Уговорката ни е да не мърдам от поста си.

МЪЖЪТ Тогава се обади на този джи ес ем. / подава ѝ листче/.

ЖЕНАТА Чий е той?

МЪЖЪТ Моят?

ЖЕНАТА Не мога да се охарчвам. Аз избягвам да говоря. Имам си джи ес ем, за да ме търсят.

МЪЖЪТ Че кой те търси?

ЖЕНАТА Как кой? Що за въпрос. Не говоря, не говоря, пък оня ден платих цели 38 лева. Половината за такса и ДДС.

МЪЖЪТ Ето ти този... Оставям го на пейката, като си тръгна, го вземи. Номерът не е нужно да го знаеш. Избирай свободно, не се притеснявай. Зачислен е служебно – за наша сметка. Може да се наложи да се обадиш в извънредна ситуация.

ЖЕНАТА Надявам се да не се налага.

МЪЖЪТ И аз се надявам. Но за всеки случай. Гледай да не изгубиш номера ми. Всъщност той е вкаран в списъка на буквата М.

ЖЕНАТА Защо на М.? Нали си Станчо.

МЪЖЪТ Не задавай такива въпроси... Шифър. Продължавай.

ЖЕНАТА Пълна суша до 12.30, когато изведнъж се изсипаха пет-шест ученика, ама още деца, я имат, я нямат 10-12 години. С ранички на гърба – четирите, петото – с торбичка, в която се виждаха маратонки и тениска.

МЪЖЪТ Така... И?

ЖЕНАТА Купиха си бонбонки, от тези в пакетчетата и веднага ги отвориха. Пет различни пакетчета. И вътре – някакви подаръчета. За колекция.

МЪЖЪТ Така... Утре ще купиш от същите бонбонки.

ЖЕНАТА Левче пакетчето.

МЪЖЪТ Ето ти 5 лева.

ЖЕНАТА Мерси... Точно в 14.00 дойде продавачката и ливанците си отидоха.

МЪЖЪТ Каква продавачка?

ЖЕНАТА Постоянната. Руса, готина, с деколте до пъпа. Много секси. Не знам каква им е, но явно ѝ имат пълно доверие.

МЪЖЪТ Българка?

ЖЕНАТА От Севлиево.

МЪЖЪТ Това от къде го знаеш.

ЖЕНАТА Тя ми каза веднъж. Дойде да разгледа дантелите и ми каза, че баба ѝ плетяла едно време същите. И че била от Севлиево и пак щяла да се връща там, защото Севлиево вече бил станал американски град и хората получавали много пари, а тук я карала с 200 лева на месец. Ама аз не ѝ повярвах, щото само прашките ѝ струват толкова.

МЪЖЪТ Това от къде го знаеш?

ЖЕНАТА За прашките ли? Като я видиш ще разбереш от къде го знам.

МЪЖЪТ Виждал съм я... Не ми е направила особено впечатление.

ЖЕНАТА Айде, айде... Ти всъщност женен ли си?

МЪЖЪТ Какво да ти кажа...

ЖЕНАТА Ясно.

МЪЖЪТ Кое е ясно...

ЖЕНАТА Женен си, ама кръшкаш насам натам.

МЪЖЪТ Не съм такъв човек.

ЖЕНАТА Не те знам какъв си. Триличник си.

МЪЖЪТ Триличник? Това да не е идиом?

ЖЕНАТА Човек с три лица до тук. Не двуличник – триличник.

МЪЖЪТ С какво съм заслужил този епитет?

ЖЕНАТА Първо беше бивш железничар. Бил ли си в крайна сметка железничар?

МЪЖЪТ Право да си кажа, не. Това ми трябваше, нали разбираш – за маскировка.

ЖЕНАТА После – контролър от общината. Всъщност бил ли си контролър?

МЪЖЪТ Бях две седмици, но това влизаше в конспирацията.

ЖЕНАТА Сега - служител в НСБОП. Всъщност такъв ли си?

МЪЖЪТ По-тихо... Не ме карай да го повтарям.

ЖЕНАТА В такъв случай, носиш ли сто лева за днес?.. Пардон, забравих, че днешните сто лева ти ми ги даде авансово вчера.

МЪЖЪТ Не помня такова нещо.

ЖЕНАТА А бе и аз не си спомням много добре... Даде ли ми ги, не ми ли ги даде.

МЪЖЪТ Мисля, че не ти ги дадох. Ето ти ги.

ЖЕНАТА Мерси... Значи, в 15.30 се появи един пич...

МЪЖЪТ Какво?

ЖЕНАТА Един пич.

МЪЖЪТ Какво разбираш под “пич”.

ЖЕНАТА Пич, бе... Пич... Не си ли чувал тази дума. Пич.

МЪЖЪТ И?

ЖЕНАТА И заключиха магазинчето. Отвътре. Но не пуснаха ролетката. Скриха се в складчето вътре.

МЪЖЪТ Какво складче?

ЖЕНАТА Тясно...Три на два. Дето си държат стоката. Минах през него като ме пуснаха до тоалетната.

МЪЖЪТ Това е крайно интересно.

ЖЕНАТА Хич даже не беше интересно. Този пич идва вече за седми осми път. Отвориха след 13 минути.

МЪЖЪТ Той изнесе ли нещо от магазина?

ЖЕНАТА Ами хвърли в кофичката за боклук отвън нещо завито в салфетка.

МЪЖЪТ Провери ли какво е?

ЖЕНАТА Ти чуваш ли се, бе... Да ровя в боклука. Ясно какво е...

МЪЖЪТ Какво е?

ЖЕНАТА Не ти ли е ясно.

МЪЖЪТ Не...

ЖЕНАТА /засмива се по момичешки/ Сериозно ли ми говориш?

МЪЖЪТ Стига де...

ЖЕНАТА Стана ти ясно, сега, нали?

МЪЖЪТ Не.

ЖЕНАТА Презерватив.

МЪЖЪТ Как изглеждаше?

ЖЕНАТА Нали ти казах, че беше завит в салфетка.

МЪЖЪТ Стига вече будалкане. Говоря сериозно. Как изглеждаше оня... пич...

ЖЕНАТА Твоя възраст. Само че ти си къде къде по висок. И по...

МЪЖЪТ И по...?

ЖЕНАТА Айде сега, ега ти суетника.

МЪЖЪТ Слушай, като се появи пак този ще ми звъннеш незабавно на джи ес ема.

ЖЕНАТА Слушам.

МЪЖЪТ Това ли е всичко?

ЖЕНАТА Кажй –речи. В 16 часа двамата собственици се върнаха. В 16 и 10 мен ми се допишка, ама наистина, и отидох в тоалетната.

МЪЖЪТ Нещо особено в поведението им?

ЖЕНАТА Нищо особено... Деликатни хора – усмихнаха ми се и ме пуснаха, без дори да им кажа за какво отивам.

МЪЖЪТ Значи не са се усъмнили за сега...

ЖЕНАТА Не.

МЪЖЪТ Утре като отидеш пак да...

ЖЕНАТА Ами ако не ми се пишка?

МЪЖЪТ Няма значение.

ЖЕНАТА И какво да направя? Да ровя из склада ? За наркотик?

МЪЖЪТ Не... Просто огледай по-внимателно помещението. Направи, ако можеш после някаква скица. Колко рафта. На каква височина. Каква стока.

ЖЕНАТА Няма да имам време за такава работа. Може някой от тях да влезе ненадейно. Аз просто минавам през помещението – то е преходно към тоалетната.

МЪЖЪТ Разбира се, ако има риск да влязат след тебе – не се бави дълго. Две минути мисля, че ще са ти достатъчни.

ЖЕНАТА Слушам господин полковник. Полковник ли ти е чина?

МЪЖЪТ За тебе , както изглежда, всички са полковници. Как е Иванов?

ЖЕНАТА Иванов нищо не подозира.

МЪЖЪТ Питам как е със здравето.

ЖЕНАТА Това какво значение има за НСБОП?

МЪЖЪТ Колко години сте женени?

ЖЕНАТА Към трийсет трябва да са.

МЪЖЪТ Той обича ли те?

ЖЕНАТА Ха сега де...

МЪЖЪТ Ясно.

ЖЕНАТА Какво е ясно.

МЪЖЪТ Няма да те питам... Утре срещата е в кафенето на “Пиротска”... Вземи джи ес ема... Тръгвам първи... До утре.

ЖЕНАТА Добре де, до утре.

АВТОРЪТ

Както виждате напрежението се изостри. Събитията се развиват стремително, а задачата се усложнява все повече. Но рискът си е риск, а парите са си пари... Агент Димитринка вече е влязла в систематата на НСБОП и много вероятно е да има открито работно досие. Но темата с досиетата в случая не ни интересува. Нека не се отклоняваме от сюжета, нека прескочим два дни и се пренесем в кафенето на улица “Пиротска”. Избрахме скромно кафене по обясними причини. На самообслужване, без сервитьорка. По едно време си мислех ролята на сервитьорката да я играя аз, но къде се е чуло и видяло днес сервитьор с бяла брада. Такива ги има само по капанчетата край морето, но морето е далече, макар че и за него ще стане дума по нататък.

Жената е седнала на една масичка и чака. Мъжът пристига – уморен и задъхан.

МЪЖЪТ Хванахме го. Благодарение на тебе.

ЖЕНАТА Кого? Главният дистрибутор?
 МЪЖЪТ Най-главният.
 ЖЕНАТА Не може да бъде.
 МЪЖЪТ И аз не очаквах толкова бързо.
 ЖЕНАТА Как го хванахте?
 МЪЖЪТ Чрез номера на колата.
 ЖЕНАТА Колата на онези двамата? Със сиренето?
 МЪЖЪТ Да... Взехме адреса от КАТ.
 ЖЕНАТА И какво?
 МЪЖЪТ Аз лично не съм участвал в акцията. Колегите са отишли на адреса и са разпитали дебелианата. Мъжът ѝ отсъствал. Тя нищо не знаела за наркотици, но посочила някаква къща, където мъжът ѝ ходел от време на време. Била го проследила, защото мислела, че ходи при жена. Съобщила адреса - улица "Зайчар" 21... Така предположихме, че мъжът ѝ се среща с главния... И нашите отидоха на място...
 ЖЕНАТА Кога?
 МЪЖЪТ Снощи...
 ЖЕНАТА Въръжени и маскирани?
 МЪЖЪТ Въръжени и маскирани... И с газови димки... Какво ще пиеш?
 ЖЕНАТА Минерална вода.
 МЪЖЪТ Кафе не пиеш ли?
 ЖЕНАТА Не. Откакто спрях да пуша.
 МЪЖЪТ Един сок?
 ЖЕНАТА Не.
 МЪЖЪТ Защо?
 ЖЕНАТА Много калории има.
 МЪЖЪТ Хайде тогава по едно уиски.
 ЖЕНАТА Ти нещо не си добре. В четири следобяд- уиски.
 МЪЖЪТ По едно малко... По случай успеха на акцията ни.
 ЖЕНАТА Добре, де, донеси по едно уиски... Ама и фъстъци.

Мъжът отива. Връща се с две чаши уиски, вода и фъстъци.

ЖЕНАТА А бе ти що си взел голямо уиски.
 МЪЖЪТ Пий колкото ти се пие.
 ЖЕНАТА Колко е уискито тук?
 МЪЖЪТ Евтино е. Кафенето е второразрядно.
 ЖЕНАТА Е, колко, например?
 МЪЖЪТ 5.50.
 ЖЕНАТА И ти на това му викаш евтино?

МЪЖЪТ Имам да ти давам двеста лева. За два дни. Вземи.

ЖЕНАТА Аз днес още не съм се отчела... Ето ти скицата на складчето... Това е вратата към тоалетната. А това са рафтовете. Тук има един шкаф. И вътре - метална каса. Отворих го за секунда и я мернах... Да знаеш само как съм треперила.

МЪЖЪТ Това е сериозно разкритие. Полагат ти се още сто лева.

ЖЕНАТА Мерси...Кажми сега как го хванахте и кой е той.

МЪЖЪТ Хванахме го доста трудно. Оказа съпротива. Беше въоръжен и стреля с автомат. Без малко не уби двама от нашите.

ЖЕНАТА Ти беше ли там?

МЪЖЪТ Не.

ЖЕНАТА Не ти влиза в пълномощията, нали?

МЪЖЪТ Да. Моята работа е проучвателна и подготвителна - да поготвя акцията, без да участвам директно.

ЖЕНАТА И слава богу.

МЪЖЪТ Е, понякога и при мене има риск.

ЖЕНАТА Пази се, бе човек.

МЪЖЪТ Пазя се. Не се притеснявай.

ЖЕНАТА Не се притеснявам чак толкоз, де. Ти какво си мислиш.

МЪЖЪТ Нищо не си мисля.

ЖЕНАТА Та с димки са го замаили, значи.

МЪЖЪТ С димки.

ЖЕНАТА И кой е той?

МЪЖЪТ Виж това не мога да ти кажа.

ЖЕНАТА Нямаш ми доверие, значи?

МЪЖЪТ Това е служебна тайна. Не мога да я кажа дори на...

ЖЕНАТА ...дори на жена си?

МЪЖЪТ Примерно.

ЖЕНАТА Тя каква е?

МЪЖЪТ За кого става въпрос?

ЖЕНАТА Защо, когато заговоря за жена ти, се панираш?

МЪЖЪТ Аз? Да се панирам? Кога?

ЖЕНАТА Та каква е жена ти?

МЪЖЪТ Жена ми?

ЖЕНАТА Не, баба ми.

МЪЖЪТ Жена ми е учителка по литература.

ЖЕНАТА Учителка по литература? Лъжеш...

МЪЖЪТ Не лъжа...

МЪЖЪТ Още едно уиски?

ЖЕНАТА В никакъв случай.

МЪЖЪТ Чашата ти е празна.

ЖЕНАТА Искаш да ме напиеш... Професионален номер. Ти ще си вземеш ли още едно?

Докато мъжът отива до барчето, жената вади бързо от чантичката си огледалце и пудра. И слага малко червило на устните си.

МЪЖЪТ / носи две чаши и чинийка фастъци/

ЖЕНАТА Извинявай, може ли един недискретен въпрос?

МЪЖЪТ Питай.

ЖЕНАТА Каква ти е заплатата?

МЪЖЪТ Какво значение има?

ЖЕНАТА Похарчи ей така, без да ти мигне окото, 30 лева.

МЪЖЪТ Не се притеснявай.

ЖЕНАТА Аз ако направя оборот 30 лева за цял ден висене на студено, ще скачам от радост.

МЪЖЪТ Добра ми е заплатата... Не мога да ти кажа точно колко е... Трябва да ти предам нещо.

Мъжът отваря чантата си, изважда набързо един пистолет след което поставя един пакет, облепен със скоч, на масата и прибира пистолета обратно.

ЖЕНАТА Какво е това?

МЪЖЪТ Не го отваряй сега... Точни са. Няма лъжа няма измама.

ЖЕНАТА Какво е това питам?

МЪЖЪТ Уговореното...

ЖЕНАТА Какво?

МЪЖЪТ Уговорената премия. 0.5 процента.

ЖЕНАТА Стига бе.

МЪЖЪТ Ние сме точни. Думата си е дума.

ЖЕНАТА Искаш да кажеш че тук има 50 хиляди долара?

МЪЖЪТ Не... 31 хиляди евро по сегашния курс.

ЖЕНАТА /без да иска разлива чашата/ Извинявай... Притесних се. Толкова много пари на куп никога през живота си не съм виждала...

Ей, ти да не би да се подиграваш с мене?

МЪЖЪТ Да ти се подигравам? За какво?

ЖЕНАТА Ами... Мога ли да надникна в пакета.

МЪЖЪТ Съмняваш ли се?

ЖЕНАТА Откровено казано, съмнявам се.

МЪЖЪТ Отвори го тогава.

ЖЕНАТА Не е удобно тук.

МЪЖЪТ Дай на мене... /отлепя скоча от единия край/ Ето, виж.

ЖЕНАТА Ега ти... Извинявай.

МЪЖЪТ Няма защо. И аз на твое място бих проверил.

ЖЕНАТА Как ще ги нося тези пари с мене?

МЪЖЪТ Ще те придружа до вкъщи. С кола съм. А ако искаш - да отидем до банката да си откриеш една валутна сметка.

ЖЕНАТА Не, не , в банка пари не влагам. Веднъж изгърмах от инфлацията. Имахме спестявания за кола и апартамент и всичко отиде на кино... Ти Станчо ли се казваше?

МЪЖЪТ Не...

ЖЕНАТА Аха... А как?

МЪЖЪТ Михаил... Мишо.

ЖЕНАТА А бе как мога да ти вярвам аз на тебе, бе... И сигурно парите са фалшиви.

МЪЖЪТ Нали ти предлагам да ги занесем в банката заедно.

ЖЕНАТА Разписка не искате ли там в НСБОП? Или всичко плащате кеш. И безотчетно.

МЪЖЪТ Разписка ще ми дадеш, няма страшно. Като приключим окончателно, ще те извикаме да се разпишеш.

ЖЕНАТА Трябва да ти призная, че аз изобщо не съм никаква Димитринка... Нито пък Иванова.

МЪЖЪТ Знам.

ЖЕНАТА От къде знаеш.

МЪЖЪТ Наздраве.

ЖЕНАТА Наздраве.

МЪЖЪТ Ти си Тони. Антоанета Захариева.

ЖЕНАТА Ега ти...

МЪЖЪТ Нали?

ЖЕНАТА Нали... Само, че не съм Захариева. Захариева бях преди по баща.

МЪЖЪТ А по мъж как си?

ЖЕНАТА По мъж съм Станчева.

МЪЖЪТ Значи мъжът ти е полковник Станчев.

ЖЕНАТА Не е никакъв полковник. Беше юрисконсулт.

МЪЖЪТ В слаботоковия завод?

ЖЕНАТА От къде знаеш.

МЪЖЪТ От тебе.

ЖЕНАТА Да, де...

МЪЖЪТ И сега с какво се занимава?

ЖЕНАТА Не знам... Ама всичко вижда. /прелива уиски в пепелника/

МЪЖЪТ /също прелива/ Отдавна ли?

ЖЕНАТА Преди три години и седем месеца.

МЪЖЪТ И се казваше Станчо Станчев?

ЖЕНАТА От къде знаеш?.. А, да... Ти от къде си го измисли това име? Всъщност кой си ти?

МЪЖЪТ Съвпадение... Интуиция.

ЖЕНАТА Ей, ама аз май се напих...

МЪЖЪТ Децата ти къде са?

ЖЕНАТА Децата... /разплаква се/ Аз нямам деца вече... Нямам деца вече аз.

МЪЖЪТ Колко са големи?

ЖЕНАТА Ивайло... Ивайло е 28 годишен... Мариана - на 22.

МЪЖЪТ В коя държава са?

ЖЕНАТА Ивайло е в Канада. В Монреал. Добре е момчето. Работи в един ресторант. Праща ми всеки два месеца по 300 долара. Говорим си в Интернет веднъж седмично... Много е добре.

МЪЖЪТ А Мариана?

ЖЕНАТА Не я знам къде е... Може би някъде в Италия. Или в Испания. А може и в Холандия... /скимти тихичко и безпомощно като кученце/.

МЪЖЪТ От колко време?

ЖЕНАТА От как почина баща ѝ.

МЪЖЪТ Искаш ли да я издирим?

ЖЕНАТА Искам.

МЪЖЪТ До една седмица ще я намерим, не се притеснявай.

ЖЕНАТА И да я намерите, какво... Знаем аз... Няма начин да не е станала проститука.

МЪЖЪТ Важното е да е жива и здрава, нали?

ЖЕНАТА Важното е да е жива и здрава... Ама като чета по вестниците... Оня ден намерили в Холандия два трупа на убити български момичета... Много лошо се разделихме с нея. "Мамо, вика, тука няма живот за мене. Не мога да живея в такава бедност. Аз съм нормално момиче и искам да живея нормално. Заминавам..." "Къде заминаваш?" "В Италия. Чрез една фирма, която препоръчва балетистки в заведенията... Ама в най-реномираните заведения..." Тя учеше в балетното училище и играеше лебед в Народната опера... В "Лебедово езеро". Беше една от лебедите, и винаги я слагаха на първа линия, защото беше най-пластична и най-хубава... И замина. Ама аз дори не я изпратих до автобуса... И дори... Айде ти си свой човек, на тебе ще кажа... дори... на вратата... вместо да я прегърна и да я целуна и зашлевих един шамар и ѝ казах много обидни думи. И тя ми каза: "От този момент аз нямам майка. Ти за мене не съществуващ повече и аз за тебе също не съществувам..." И си тръгна... И повече не се обади. От гордост... Инат като майка си. Само това е взела от мене. Ината... Иначе е красива като баща си. И после от една нейна приятелка разбрах, че е заминала за Испания, а после... ама това не е сигурно... била в Холандия. А в Холандия

каква балерина ще бъде.. Ах, само да ми падне, само да ми падне, главичката й ще откъсна./разревава се високо/ Само дано е жива е здрава, всичко друго в крайна сметка няма значение... Извинявай...
 Тръгвам си...

МЪЖЪТ Имаме партньори в Холандия... Ще я намерим.

ЖЕНАТА Извинявай... Направих панаир пред хората...

МЪЖЪТ Не се притеснявай...

ЖЕНАТА Тръгвам... Сега аз тези пари какво ще ги правя?

МЪЖЪТ Разполагай с тях както намериш за добре.

ЖЕНАТА Ако знаех къде е, ако знаех че ще се върне, мога да й ги пратя... На мен за какво ми са.

МЪЖЪТ Няма да висиш и да продаваш на пазара... Ще си живееш живота.

ЖЕНАТА То моят живот свърши.

МЪЖЪТ Ивайло няма ли да се върне.

ЖЕНАТА Върна се миналата година, постоя два месеца без работа и пак замина...

МЪЖЪТ Каква специалност има?

ЖЕНАТА Филолог... Като мене. Даскал по литература... Но там бил добре... Хванал се в някаква компютърна фирма... Ама ние сме колежки с жена ти, бе... Тя в коя гимназия е преподавала?

МЪЖЪТ Големи лъжи си изръсихме с тебе...

ЖЕНАТА Излъга ли ме? Голяма работа... И каква е?

МЪЖЪТ Англичанка.

ЖЕНАТА Е, тука вече не ти вярвам.

МЪЖЪТ Ако щеш...

ЖЕНАТА И къде я намери тази англичанка?

МЪЖЪТ В Англия... Къде другаде има англичанки...

ЖЕНАТА Тя сега да не би да е в Англия?

МЪЖЪТ Там е... В Манчестър.

ЖЕНАТА Аха... Затова ти си развяваш байрака тука по хотелите...

МЪЖЪТ Разведени сме отдавна.

ЖЕНАТА И защо се разведохте?

МЪЖЪТ Тя е дълга и широка.

ЖЕНАТА Ще ми я разкажеш друг път... Не съм в състояние да слушам... Трябва да си взема масичката и столчето и да потеглям. Изгубих най-малко два купувача... Глупости говоря... Глупости говоря.

МЪЖЪТ Сложи пакета в чантата и се движи нормално като всеки друг път... И помисли утре какво да правиш с парите. Как си с жилището?

ЖЕНАТА Добре съм. Едностаен в “Люлин”. Чакахме десет години за по-голям... като бяхме четирма души с децата... сега този ми е достатъчен.

МЪЖЪТ Ако се разкрие цялата мрежа по нататък, ще получиш нова премия.

ЖЕНАТА Не ме карай повече да наблюдавам... Стана съмнително. Колегата по маса до мене почна да ме будалка: “Ти да не си станала писателка?” вика... “Да, викам, пиша роман...”

МЪЖЪТ Трябваше да му кажеш, че пишеш стихове.

ЖЕНАТА Тръгвам...

МЪЖЪТ Не се безпокой... Аз ще вървя след тебе. До “Люлин”.

ЖЕНАТА Не си въобразявай, че ще те покания вкъщи.

МЪЖЪТ Знам, че няма да ме поканиш.

ЖЕНАТА Чао.

МЪЖЪТ Чао.

АВТОРЪТ:

Ето, че моята намеса вече стана почти излишна. Моите герои започнаха да говорят и вършат неща, които аз – авторът не съм и предполагал. Така, че в тази пиеса като, че ли вече няма никаква логика. И изникват десетки въпроси. Всъщност какви са тези двамата? Тони и Мишо... А Тони и Мишо ли са? Или ще имат нови имена. Какво точно искат един от друг? И изобщо искат ли нещо? И съвсем конкретно в случая - ще се качи ли Мишо горе, в апартамента на Тони?

Но нека да продължим нататък, на следващия ден, отново на пазара, където тя се е настанила както винаги и изважда стоката от голямата чанта, все едно, че нищо не се е случило.

МЪЖЪТ /облечен като в началото със старата полууниформа/ Разрешителното, ако обичате.

ЖЕНАТА Я се разкарай, нямам разрешително.

МЪЖЪТ Такаааа... Глоба.

ЖЕНАТА Глоба - глоба.

МЪЖЪТ Ама няма да се размине само с глоба. Веднага прибирай партакешите и да те няма.

ЖЕНАТА Я си гледай работата.

МЪЖЪТ Точно работата си гледам.

ЖЕНАТА /към съседа отляво/ Колега, какво му става на тоя? Що мълчиш, бе...

МЪЖЪТ Колегата е редовен, за това мълчи.

ЖЕНАТА Хайде изхвърли ме насила... Ще викам!
 МЪЖЪТ Доброволно ще си тръгнеш. /тихо/ Към кафенето. Чакам те в кафенето... /високо/ Поемай!
 ЖЕНАТА Добре, де, чухме...
 МЪЖЪТ Прибирай стоката!
 ЖЕНАТА Изедници. Бирници! Мафиоти!
 МЪЖЪТ Конфискувам ти стоката. /натъпква всичко в чантата и тръгва с нея/
 ЖЕНАТА Колега... Пази ми масичката и столчето... Моля ти се... Не бе, не ти се сърдя, че мълчеше, какво можеш да направиш. Обирджии!

АВТОРЪТ

Както виждате, ролята на колежата по маса трябва да изпълнявам аз. Този колега продава стари книги. От Шекспир до Достоевски. И всичко по един лев. И никой не ги купува. Така е. Тенденция на времето. Според прогнозите само след 50 години книгата като хартия ще изчезне напълно. Хората ще четат на екрана на компютъра. Значи книгата ще стане библиографска рядкост. И цената ѝ ще порасне. Затова правете капиталовложения от сега като купувате книги. Е, може да си купите и от моята след спектакъла и да получите автограф. А сега неке се пренесем отново в кафенето след кратката скандална сцена на пазара.

В кафенето. Мъжът е седнал на масичката. До него чантата. Жената пристига запъхтяна. Смят се.

МЪЖЪТ Страшна артистка си. Сбъркала си си професията.
 ЖЕНАТА Ти артист ли си?
 МЪЖЪТ Бях.
 ЖЕНАТА Виждаш ли как познах.
 МЪЖЪТ Ама отдавна... 35 години.
 ЖЕНАТА ВИТИЗ?
 МЪЖЪТ В класа на Боян Дановски.
 ЖЕНАТА В НСБОП това ти помага много май.
 МЪЖЪТ Помага ми.
 ЖЕНАТА Ти май си пил... Я ми дъхни!
 МЪЖЪТ Пил съм... Кажете речи до сутринта.
 ЖЕНАТА И защо си пил? Да не би от мъка? Дето не те пуснах да се качиш?
 МЪЖЪТ А защо не ме пусна?

ЖЕНАТА А защо да те пусна... Че аз нищо не зная за тебе... Имаш ли деца англичанчета?

МЪЖЪТ Нямам.

ЖЕНАТА Защо?

МЪЖЪТ Стерилен съм.

ЖЕНАТА Не ти личи.

МЪЖЪТ Тенкс...

ЖЕНАТА Ха люсни му едно уиски. Този път аз черпя... На уиски ли си?

МЪЖЪТ Навик. От Англия.

ЖЕНАТА Фъстъци?

МЪЖЪТ Газирана вода. И лед, ако има... А ти?

ЖЕНАТА Аз от днес съм въздържателка. След вчерашното оливане... Почакай, идвам...

Докато Жената е на барчето, Мъжът изважда някакъв плик. Поставя го на масата. Колебае се известно време и пак го прибира във вътрешния джоб на сакото.

ЖЕНАТА Заповядай... /сервира му/ Много приятно кафененце. И днес никой няма...

МЪЖЪТ Все тук ли ще си правим срещите?

ЖЕНАТА Какви срещи? Нали приключихме?

МЪЖЪТ Приключихме./пие/

ЖЕНАТА По-кратко де... Какво ти има?

МЪЖЪТ /пали цигара/

ЖЕНАТА Ама ти пушиш ли? За пръв път те виждам с цигара.

МЪЖЪТ Пропуших пак.

ЖЕНАТА Кога?

МЪЖЪТ Снощи.

ЖЕНАТА Как я намери тази англичанка?

МЪЖЪТ Тя ме намери. Хареса ме.

ЖЕНАТА Къде това?

МЪЖЪТ В Англия, къде...

ЖЕНАТА Кога?

МЪЖЪТ 73- та.

ЖЕНАТА Емигрант?

МЪЖЪТ Невъзвращенец.

ЖЕНАТА Шпионин ли беше? Наш. Пратен да разузнава?

МЪЖЪТ Не.../отпива/ Слушай ме внимателно... Слушаш ли ме?

ЖЕНАТА Кажу си... Слушам те.

МЪЖЪТ Тъкмо завърших ВИТИЗ и ме взеха в Сатиричния. Направо в Сатиричния. Представяш ли си?

ЖЕНАТА Талантлив си бил... И какво си играл там? Може да съм те гледала.

МЪЖЪТ Нищо не изиграх. Духнах след два месеца. Иначе репетирах в “Ревизор” - Хлестаков. Нов прочит.

ЖЕНАТА Хлестаков? Че ти си бил изгряваща звезда.

МЪЖЪТ Бях.

ЖЕНАТА И как се озова в Англия.

МЪЖЪТ На девети септември 72-ра. В нашето посолство. Пратиха ни една група да изнесем програма. Бяхме девет души артисти и пет ченгета с нас... Имаше коктейл, спяхме в хотела към посолството. Във всяка стая бяхме с по едно ченге... /отпива/ Както и да е. Измъкнах се и право в Бибиси. Направих декларация, че оставам в Англия... Че искам политическо убежище... И така нататък...

ЖЕНАТА Защо реши да бягаш?

МЪЖЪТ Сложно е да ти обясня... И почна ходенето по мъките. Мислех, че ще ме посрещнат с рози. Нищо подобно. Никаква работа. С английския бях зле... Мизерия. Прескачам две-три години... Простих се с актьорството завинаги. Най-после се уредих в един клуб в Манчестер - тренъор по тенис на корт. На баровци. За 25 лири на час. В България бях седми в ранглистата за мъже... И там се запознах с Маргарет. Бях нещо като жиголо, разбираш ли. Обслужвах богати дами срещу заплащане... 100 лири на вечер. Маргарет ме хареса...

ЖЕНАТА Ти сериозно ли ми говориш всички тези неща?

МЪЖЪТ Напълно сериозно...

ЖЕНАТА И защо ми ги говориш?

МЪЖЪТ Не знам.

ЖЕНАТА Продължавай.

МЪЖЪТ Оженихме се на втория месец.. Тя - богата. Баща й - с три фабрики... Десет години по-голяма от мене.

ЖЕНАТА Хубава ли беше поне?

МЪЖЪТ Харесвах я физически. Отначало...

ЖЕНАТА А после?

МЪЖЪТ После стана нетърпимо. Жестока ревност...

ЖЕНАТА А бе тази история ми звучи нещо много познато... Май много сапунени сериали си гледал напоследък.

МЪЖЪТ Това е стар сюжет... Мопасан “Бел ами”...

ЖЕНАТА Горкият!

МЪЖЪТ Не казвам, че ми беше лошо. Имах всичко, което можеш да си представиш. Имение с английска трева. Конне. Голф. Знаеш ли какво значи английската трева. Зелените полета. Грийн, грийн грас... но не на моя роден дом...Обиколихме света. От Австралия до Хаваите...Плюс това аз й бях втори брак. От първия имаше две деца. Момчета.Джон и Робърт. Побърквах ги от внимание... Не можеха да дишат без мене. За тях бях приятел, учител, треньор, авторитет, само не баща... Бях Майкъл...

ЖЕНАТА Ако това те изнервя, спри да говориш.

МЪЖЪТ Имам нужда да го изхвърля навън от себе си.

ЖЕНАТА Говори тогава.

МЪЖЪТ Хвана ме носталгията. По възможно най-абсурдния начин. Вечер лежах в стаята и се връщах към миналото. И главно към първата си истинска любов. В Университетския кръжок “Димчо Дебелянов”... Чувала ли си за този кръжок?

ЖЕНАТА Имаше май такъв.

МЪЖЪТ Ние, четирима студенти от ВИТИЗ трябваше да правим рецитал по стихове на млади поети-студенти от кръжока. Разпределиха ни предварително стиховете. И на мене са падна да рецитирам стихове на едно момиче. Не му помня даже името. Видях го чак на самия рецитал. И се побърках от любов.

ЖЕНАТА Побърка се от любов? Стига бе...

МЪЖЪТ Страхотна поетеса. И шантава колкото си иска.

ЖЕНАТА И не й помниш името?

МЪЖЪТ Не го помня... По време на рецитала всеки поет трябваше да се ръкува с артиста, който го изпълнява. Беше в 65 - та аудитория. А тя направо ме целуна. Хвърли се на врата ми и ме целуна. И аудиторията избухна в аплодисменти. Е, това ме побърка...

ЖЕНАТА И после?

МЪЖЪТ И после вън я чакаше... кой мислиш? Най-добрият ми приятел от детство. Били гаджета... Кошмар. И предложи да се разходим тримата... И така се разхождахме две години. Цели две години. Те идваха на моите изпитни спектакли във ВИТИЗ... После - в Унгарския. След Унгарския ги изпращах до неговата квартира. И висях цели часове под прозореца... А той угасваше почти веднага...

ЖЕНАТА Ама те не се ли досещаха, бе?

МЪЖЪТ Не... как да се досетят. Аз от време на време се мъкнех с разни колежки. Сменях ги почти всяка седмица...Веднъж... Много ясно си спомням бяхме четиримата - аз с една колежка от първи курс и те двамата - една седмица в Созопол. На палатка. Спяхме четиримата в палатката - двете момичета от вътре, ние двамата

отвън. Последната вечер момичетата си легнаха по-рано, а ние останахме с приятеля ми, пихме някакъв коняк “Слънчев бряг”.../отпива/

ЖЕНАТА Ако сте правили групов секс, хич не искам да слушам. Това го прескочи.

МЪЖЪТ Не беше точно така... Другояче се получи... Пихме, къпахме се в морето и пак пихме... Стана 2 и половина. И на пияна глава той ми каза: “Искаш ли да се сменим за една вечер... Виждам, че много искаш... Да не съм сляп. Разменяме си местата, все едно че е случайно - да видим какво ще стане... Ти лягаш до моята, аз до твоята...”

ЖЕНАТА Той го предложи, така ли?

МЪЖЪТ Той... И аз се съгласих...

ЖЕНАТА Стига с тези цигари, де... Виж се как кашляш.

МЪЖЪТ Той първи влезе в палатката. Аз стоях отвън, изведнъж изтрезнях. Не можех да си представя, че ще легна до нея. Че това, което съм си мислил толкова време, цели две години, ей сега ще се случи. Разбира се, дори не ми минаваше през ума да правим любов. Мисълта, че ще се докосна до нея ме подлудяваше. И си казвах, нека тя си спи, аз ще я целуна лекичко, без да я събуждам... Пълен инфантилизъм.

ЖЕНАТА Ти изглежда много си я обичал тази жена?

МЪЖЪТ Много. Никого не съм обичал така нито преди, нито след това.

ЖЕНАТА Значи приятелят ти го е знаел и затова е решил да ти направи услуга по приятелска линия, така ли?

МЪЖЪТ Не знам. И досега си мисля, защо всъщност ми го предложи. После, разбира се, ми стана ясно.

ЖЕНАТА Кога!

МЪЖЪТ Когато легнах до нея.

ЖЕНАТА Аха... Ти все пак легна?

МЪЖЪТ Легнах. Облечен... Беше съвсем тъмно. Пълен мрак, разбираш ли. Свих се тихичко на края на леглото ...

ЖЕНАТА Легло?

МЪЖЪТ Така му викахме. Едно одеяло върху пясъка. Палатката беше на самия плаж. И ние си бяхме постелили одеялото отдолу, а отгоре по едно чаршафче...

ЖЕНАТА Хайде, де... защо млъкна?

МЪЖЪТ Чудя се дали да продължа.

ЖЕНАТА Толкова ли е неприятен този спомен.

МЪЖЪТ Абсурден е.

ЖЕНАТА Както решиш...

МЪЖЪТ Свих се на края на леглото, без да смея да я докосна... Беше тихо. Морето съвсем глухо шумеше, нямаше вълни... Лежах вцепенен в тишината и изведнъж чух как гаджетото ми леко изпъшка. Онези двамата... Не можех да повярвам. Минаха десетина минути и приятелят ми се надигна, стана и излезе... Тя също се надигна, постоя известно време и усетих, че излезе... И останахме сами в тъмното. И тогава се осмелих да я докосна. Просто допрых леко рамото ѝ с пръсти - гладко, мургаво рамо. И изведнъж тя се обърна към мене и ме прегърна здраво. Сгуши се в мене и притихна без да се събужда. От коняка ли, от вълнението ли, съм заспал почти моментално. Събудих се от ритник в корема, от вик и от шамари по лицето. Тя крещеше от ярост, удряше ме и викаше: "Мръсник! Подляга! Извратен тип!" Зашеметен, хукнах навън... Беше на разсъмване. Взе ме един немец на стоп до Бургас и от там с влака в София... И повече не ги видях - нито нея, нито приятеля ми. Беше края на август. А на девети септември заминах за Англия. И останах там.

ЖЕНАТА И кога дойде в България?

МЪЖЪТ 92-ра.

ЖЕНАТА Защо се разведе?

МЪЖЪТ Когато разбрах, че вече няма проблем да се върна тук, напълно ми опротивя всичко английско... Маргарет плака четири дни и три нощи. На четвъртата нощ се успокои и съвсем разумно ми каза: "Благодаря ти за всичко, което си ми дал. Посветил си ми двайсет години от живота си. На мен и децата ми... Разбирам, че съм вече стара... Разбирам, че те тегли към родината. Заминавай. Развеждаме се. Ще ти прехвърля в банката 750 000 лири. Мисля, че ще са ти достатъчно."

ЖЕНАТА И влезе в НСБОП?

МЪЖЪТ Не.

ЖЕНАТА А къде.

МЪЖЪТ Бизнес... Няма значение.

ЖЕНАТА И кога отиде в НСБОП.

МЪЖЪТ Никога не съм бил в НСБОП... Самостоятелен бизнес... Знаеш ли... не знам как да ти го кажа... Много съм богат. За българските мащаби съм един от най-богатите хора тук.

ЖЕНАТА Ти не си пиан, нали?

МЪЖЪТ По-трезвен съм от всякога.

ЖЕНАТА Значи тези пари... Чакай сега... Значи тези пари дето ми ги даде... Ама неее... Ти пак лъжеш. Нещо не се пасва. А наркотика? А главния дистрибутор? Нали... Чакай, бе... на какво в крайна сметка да вярвам...

МЪЖЪТ Сега ти казвам чистата истина.

ЖЕНАТА Защо ме излъга тогава. За какво беше този номер с наблюдението... Да се гавриш с една стара жена. Ти наистина си...

МЪЖЪТ Какъв...

ЖЕНАТА Такъв... такъв какъвто ти е казала, че си оная мадама...

МЪЖЪТ Мръсник? Подляга? Извратен тип?

ЖЕНАТА Защо го разигра това театро?

МЪЖЪТ Питам те мръсник, подляга и извратен тип ли съм?

ЖЕНАТА Дошъл си да ми държиш сметка след толкова години. Какво съм виновна аз.

МЪЖЪТ Помниш го, нали?

ЖЕНАТА Помня го... Е, какво?

МЪЖЪТ Наговорихте се със Станчо, нали? Скроихте ми номер? Да ми гледате сеира.

ЖЕНАТА Аз? Ти си мислил, че аз съм участвала в тази гадна инсценировка? Това ли си мислил?

МЪЖЪТ Да! Точно това!

ЖЕНАТА И през всичките тези 30 и колко години си живял с тази мисъл?

МЪЖЪТ Да...

ЖЕНАТА И си ме ненавиждал?

МЪЖЪТ Не.

ЖЕНАТА Защо?

МЪЖЪТ Не знам.

ЖЕНАТА Когато ти изчезна, пристигна запъхтяна мадамата ти, разрева се като й казах какво си направил и почна да си прибира багажа. Тогава дойде Станчо и каза, че ако те намери ще те убие...

МЪЖЪТ Не знам какво да ти кажа... Такава подлост не ми се побира в главата.

ЖЕНАТА Забрави го най-сетне!

МЪЖЪТ Забравих го... В момента, в който те видях. Случайно. Тук. На пазара.

ЖЕНАТА Веднага ли ме позна?

МЪЖЪТ Веднага.

ЖЕНАТА Не може да бъде. Няма и следа от мене.

МЪЖЪТ Виж... /дава й плика/

ЖЕНАТА /изважда от плика две снимки/ Това съм аз, да... на рецитала, в момента, в който те целувам. Кой ме е щракнал?

МЪЖЪТ Фоторепортерът на "Студентска трибуна". Голям зор беше, докато я издиря тази снимка.

ЖЕНАТА И си я замъкнал чак в Англия... А тази?... Това къде е?

МЪЖЪТ Това е по пътя за Созопол.

ЖЕНАТА Аз, ти и Станчо... И кой ни е снимал?

МЪЖЪТ Колежката от ВИТИЗ.

ЖЕНАТА Гаджето ти?

МЪЖЪТ Не ми е била гадже.

ЖЕНАТА Хайде, хайде, голям сваляч беше.

МЪЖЪТ А ти защо ме мразеше мене?

ЖЕНАТА Аз? Да съм те мразела? Глупости...

МЪЖЪТ Ти не се ли сещаше защо се мъкна непрекъснато с вас.

ЖЕНАТА Абсурд да се сетя... Нали със Станчо бяхте първи приятели. После, ти движеше все със страхотни артистки.

МЪЖЪТ И никак ли не ти бях интересен.

ЖЕНАТА Напротив... но беше някак недостъпен за мене... Артист! Голяма фирма... не можех и да си помисля, че ще ми обърнеш специално внимание.

МЪЖЪТ Тъпо нещо е животът!

ЖЕНАТА Сливи ли имаше в устата да не ми кажеш...

МЪЖЪТ Какво да ти кажа? Зарежи приятеля ми и ела с мене? Ти какво би ми отговорила?

ЖЕНАТА Не знам... Сега не съм на оня си акъл. Но Станчо всеки случай го обичах истински.

МЪЖЪТ Виждаш ли.

ЖЕНАТА Виждам... И много скоро, още на втората година след брака разбрах, че... айде остави... за умрелите или добро или нищо...

МЪЖЪТ Така е...

ЖЕНАТА Идиотско е да се живее без любов, нали?

МЪЖЪТ Така е...

ЖЕНАТА Уморен ли си?

МЪЖЪТ Не съм спал цялата нощ.

ЖЕНАТА Не мога да ти предложа легло... Всъщност мога да ти дам ключа от "Люлин" да си легнеш и да се напиш. Като се напиш - ще ми го донесеш тук... Време ми е да извадя стоката.

МЪЖЪТ Аз имам... не се шашвай... аз имам само в София седем апартамента... И две вили - едната в Симеоново, другата в Бояна...

ЖЕНАТА И какво като ги имаш?

МЪЖЪТ Там е работата... какво като ги имам.

ЖЕНАТА /мълчи/

МЪЖЪТ Виждаш ли там онази кола с тъмните стъкла... Онази... Бялото БМВ...

ЖЕНАТА Виждам я...

МЪЖЪТ Там е шофьорът ми. И двама от охраната зад него.

ЖЕНАТА Ясно...

МЪЖЪТ Искаш ли да се качиш сега в тази кола и да дойдеш с мене...

ЖЕНАТА Къде?

МЪЖЪТ Няма значение къде? Където поискаш... В която точка на света пожелаеш... Тръгваме и оставаме там завинаги... Искаш ли...

ЖЕНАТА В Холандия?

МЪЖЪТ В Холандия.

ЖЕНАТА Или в Канада?

МЪЖЪТ В Канада.

ЖЕНАТА Това е сериозно предложение... Дай ми време да си помисля.

МЪЖЪТ Добре... колко време искаш?

ЖЕНАТА До утре...

МЪЖЪТ Къде да се видим утре?

ЖЕНАТА Тук.

МЪЖЪТ Тук?

ЖЕНАТА Не ти ли харесва тук?... Дай ми чантата. Тръгвам

МЪЖЪТ Утре ще ми дадеш окончателен отговор, нали?

ЖЕНАТА Да... ще ти дам окончателен отговор.

АВТОРЪТ :

Право да си кажа, бях изненадан от това, което ми поднесоха моите герои.

А сега сме пред финала. Да видим какво ще стане в края на краищата.

Да видим дали Антоанета ще се реши да промени живота си. Да видим дали някогашният Михаил не се е отказал от внезапното си предложение.

Дали изобщо е възможно да възкръсне една някогашна любов след повече от 30 години?

Дали е жива все още далечната сянка на далечните дни.

Тук авторът е съчинил една песен за последният шанс. И сега ще ви я изпее. А вие бъдете снизходителни към неговите композиторски и певчески качества.

Обърни се назад. И смутен погледни към далечната сянка на далечните дни.

Невъзможна възможност... да се върнеш при тях.

Може би е опасно... Може би те е страх?

Ти си толкова мъдър. Ти си толкова стар.

**Като гърбица мъкнеш своя дълъг товар.
Няма време, обаче... Но дали си готов?
Да се върнеш обратно... Там, при своята любов.**

**И дали има смисъл... С това старо лице.
И с това изхабено от живота сърце.
Този ден е подарък... И е даден в аванс
за последната права... за последния шанс.**

Двамата идват едновременно. Сватбено официални.

МЪЖЪТ Да поседнем ли?
ЖЕНАТА Да поседнем.
МЪЖЪТ Ако искаш да отидем в Шератон... Съвсем наблизко е...
ЖЕНАТА Господи! В Шератон!.. Всъщност защо не.
МЪЖЪТ Да тръгваме тогава? Да извикам ли шофьора?
ЖЕНАТА След малко... Преди това искам да ти кажа нещо...
МЪЖЪТ Какво реши? Просто не смея да те запитам...
ЖЕНАТА Мислих дълго...
МЪЖЪТ Знам.
ЖЕНАТА И реших да приема предложението ти...
МЪЖЪТ Ти в момента имаш пред себе си най-щастливият човек на света.
ЖЕНАТА Имам, обаче, две условия.
МЪЖЪТ Ще изпълня всичко, което пожелаеш.
ЖЕНАТА Първото е - да се махнем от България. Да заминем някъде...
МЪЖЪТ Къде предпочиташ?
ЖЕНАТА Много далече... Много, много далече...
МЪЖЪТ В Хавай? Искаш ли в Хавай?
ЖЕНАТА Чувала съм, че там било вечно лято. Ти бил ли си там?
МЪЖЪТ Да... Там наистина е вечно лято.
ЖЕНАТА Добре... Значи в Хавай... Но второто ми условие е - да вземем с нас децата ми.
МЪЖЪТ Това смятах да ти предложа и аз. Ще купя на всяко от тях по една къща край океана.
ЖЕНАТА Имаш ли достатъчно пари за това?
МЪЖЪТ Съмняваш ли се.
ЖЕНАТА А за нас?
МЪЖЪТ За нас ще купя един остров.
ЖЕНАТА Цял остров?

МЪЖЪТ Островче... Колкото за един дом, с градина, басейн, тенискорт, собствен плаж и малко пристанище за две яхти...

ЖЕНАТА Звучи прекрасно...

МЪЖЪТ Но и аз имам едно условие.

ЖЕНАТА Очаквам да го чуя.

МЪЖЪТ Трябва да ме обикнеш.

ЖЕНАТА Ще се опитам...

МЪЖЪТ Никак ли не ме обичаш?

ЖЕНАТА Не знам още... като отидем там, ще видим... Ще тръгваме ли за Шератон?

МЪЖЪТ Да... Тръгваме... Може ли да ме хванеш под ръка?

ЖЕНАТА Разбира се... Искаш да се оженим ли?

МЪЖЪТ Да...

ЖЕНАТА Кога?

МЪЖЪТ Сега. В този момент. Докато не си се отказала.

ЖЕНАТА Добре. А свидетели?

МЪЖЪТ Свидетелите вече чакат в кметството.

ЖЕНАТА За това ли е този букет?

МЪЖЪТ Да... Животът е прекрасен, когато започва отново, нали?

ЖЕНАТА Да... Животът е наистина прекрасен.

Излизат...

АВТОРЪТ:

И така - край на тази история. Хепи енд. Героите са щастливи, зрителите също. Няма отрицателни емоции, има оптимизъм. Има изход в тунела, както е прието да се казва напоследък. Е, довиждане... Следва поклон. Аплодисменти, толкова колкото ви се откъснат от душата...

Поклон! Хайде де, артистите! Защо не излизате да се поклоните? Героите ми нещо се съпротивляват. Тази работа не им харесва. Звучи им фалшиво... Розово... Частен остров. Яхти...

Нещо не се връзва с действителността... Макар, че има такива примери у нас колкото си искате... Тенденция на времето... Да не цитираме имена...

В такъв случай трябва да зачеркнем предишната сцена - все едно че не се е случила. И да видим другия вариант. Истинският. Абсурдният. И в крайна сметка логичният. Като живота.

ЖЕНАТА Е... сега какво?

МЪЖЪТ Чакам...

ЖЕНАТА Какво по-точно чакаш?
 МЪЖЪТ Отговора ти.
 ЖЕНАТА Отговора ми? Отговора ми на кое?
 МЪЖЪТ Как на кое? Нали ми каза, че ще отговориш на предложението ми.
 ЖЕНАТА И какво точно беше предложението?
 МЪЖЪТ Защо се държиш така?
 ЖЕНАТА Как?
 МЪЖЪТ Предизвикателно... Сърдиш ли ми се за нещо?
 ЖЕНАТА Напротив... Благодарна съм ти.
 МЪЖЪТ Иронизираш ли ме?
 ЖЕНАТА Какво говориш... Плаче ми се от възторг и умиление.
 МЪЖЪТ Слушам те.
 ЖЕНАТА Виж какво... Днес е ден на откровение. Готов ли си да чуеш цялата истина. Искаш ли да я чуеш.
 МЪЖЪТ Искам.
 ЖЕНАТА Тъпа, смешна история... Още като те видях, там на рецитала, и ми се завъртя главата. Колко му е... Помниш ли стихотворението, което изпълни?
 МЪЖЪТ Помня го, разбира се.
 ЖЕНАТА Да чуя.
 МЪЖЪТ

**Любов - измачкана банкнота
 в кесията на паметта.
 Продажна колкото живота
 и честна колкото смъртта...**

ЖЕНАТА Страхотна памет имаш... Та тогава ми се случи това...
 МЪЖЪТ Кое?
 ЖЕНАТА Влюбих се в тебе, бе...
 МЪЖЪТ Сериозно... /смее се/
 ЖЕНАТА / смее се/ Не, на майтап...
 МЪЖЪТ И защо не ми каза?
 ЖЕНАТА Как да ти кажа...
 МЪЖЪТ Заради Станчо ли?
 ЖЕНАТА Станчо знаеше.
 МЪЖЪТ Ти си му казала?
 ЖЕНАТА Да.
 МЪЖЪТ А той?
 ЖЕНАТА Ряза си вените... В квартирата. Беше кошмар. Леглото цялото в кръв. Беше разкъсал чаршафа и си беше стегнал после

китките... Беше страшно уплашен, когато го намерих. Рева като малко дете.

МЪЖЪТ Никога не ми е казвал.

ЖЕНАТА Беше те намразил до смърт.

МЪЖЪТ Защо му каза?

ЖЕНАТА Заради едно стихотворение... Беше стихотворение за очакването... Живеех в очакване...

МЪЖЪТ В очакване на кого?

ЖЕНАТА На тебе.

МЪЖЪТ Знам ли го това стихотворение?

ЖЕНАТА Не... Нося го да ти го прочета. С трийсет годишна давност. /изважда стар бележник/... Слушай:

**Аз съм несиметрична...
Ръбеста... Острогълна.
Никого не обичам.
Всекиго съм лъгала.**

**Няма мъж на земята,
който да ме омае.
Не гънката между бедрата -
сърцето ми да обладае.**

**Аз съм мечка стръвница.
И мед не консумирам.
Аз съм странна птица.
Небето сама си избирам.**

**Аз съм драка... Опасна...
Ризата ти ще смъкна.
Ще те разкъсам на части.
И ще завия от мъка.**

**Всичко е толкова просто.
Облечено в сложни думи.
И ще си кажа: господи!
Още един погубих.**

**Ти съществуващ някъде
Кой си? Какъв си? Не зная.
Триста години те чакам.
И сам самичка си бая.**

**Чакам те... Мой, невъзможен.
 Не се страхувай от мене.
 Не си ми първи може би,
 но ще ми бъдеш последен.**

МЪЖЪТ Ще ми го дадеш ли?

ЖЕНАТА За какво ти е?

МЪЖЪТ За спомен.

ЖЕНАТА Ето ти целия бележник. Вътре всичко е за тебе... Вземи, вземи да се забавляваш.

МЪЖЪТ Имаш ли копия?

ЖЕНАТА Не... за какво са ми копия... Хич дори не ми трябват. Отдавна приключих със стихоплетството.

МЪЖЪТ Разрешаваш ли да ги издам в книга?

ЖЕНАТА Я си ми ги върни обратно / взема си бележника/

МЪЖЪТ Значи ти от съжаление се омъжи за него? Така ли беше? Да не вземе да се самоубие?

ЖЕНАТА Омъжих се за този, който ме обича.

МЪЖЪТ И не подозираше, че аз съм този, който те обича.

ЖЕНАТА Как така си ме обичал бе... Ти мадамите ги сменяше като носни кърпи...

МЪЖЪТ Мисля, че ти обясних...

ЖЕНАТА Знам, знам... Късно е чадо, обаче...

МЪЖЪТ Защо да е късно.

ЖЕНАТА Живяхме общо взето спокойно. Без сътресения. Като завая това ми ти спокойствие, та цели петнайсет години... тихо, кротко - ден и нощ... Аз - даскал по литература, той - юрисконсулт в слаботоковия... "Ладичка"... вноска за друга кола... апартаментче и влогове на децата. Сутрин - на работа... Вечер - на масата. Идилия. Еснафлък...

МЪЖЪТ Защо спря да пишеш?

ЖЕНАТА А ти защо спря да играеш?

МЪЖЪТ Нямахме къде... Не знаех езика в Англия.

ЖЕНАТА А пък мене нямахме кой да ме издаде. Такава поезия не се котираше тогава... После пък вече ме забравиха... И аз самата забравих, че съм писала... И дойде демокрацията. Как се радвахме отначало, господи! По сините митинги. Станчо стана синдикален лидер. Аз - директор на гимназията. Пак по седесарска линия. Колежките ме намразиха. Нищо лошо не им бях направила, ама ме намразиха. До една бяха червени. Стана невъзможно да се работи. Влизам в училище - пълен бойкот. И напуснах сама. Отидох в друга

гимназия... Няма друг такъв случай - директорка да напусне доброволно. И точно на годината ме пенсионираха. Една година след мене - продадоха завода и Станчо го съкратиха. И да видиш какво се казва бедност. Имало е дни, в които сме се хранели само с хляб и олио. А за децата по една баничка. А той - горд! Стои си вкъщи и се топи. И остави цигарите, за да пести... И една сутрин се събужда - лявата му буза изкривена, лявата му ръка схваната, левият крак неподвижен. Едностранен инсулт. След десет дена се парализира напълно... Лежа известно време в болница, знаеш как е по болниците и си го прибрах вкъщи. Не може да говори, само мучи и ме гледа с поглед на пребито куче. А беше много деликатен и фин. И не можа да преживее унижението, че му сменях цукалото на два часа ... що ли ти ги разправям тези работи... И си отиде за нула време... Ей така си отиде - да не ме мъчи. Една сутрин се събуждам... Тишина... Пипам го - леден... Изстинал С широко разтворени ръце. А чаршафът под него целият мокър...

МЪЖЪТ Какво решавааш?

ЖЕНАТА Момент... /отваря чантата, изважда пакетът с парите -неотворен/... Ето!

/слага го на масата пред него, той стои и не реагира/... 31 хиляди евро - можеш да ги преброиш. И освен това - ето ти две по 50 лева - предплатата за първия ден, 5 лева за пет пакетчета бонбонки, които не успях да купя, още сто лева втория ден, които отново ми даде за първия, двеста лева за двата следващи дни, сто лева за скицата на складчето...

МЪЖЪТ Нали разбираш, че няма да взема тези пари.

ЖЕНАТА Така ли?

МЪЖЪТ Така!

ЖЕНАТА Аз тогава си тръгвам - нека останат на масата. Някой клошар ще ги прибере.

МЪЖЪТ Не съм ги крал тези пари, не се безпокой... Редовни са.

ЖЕНАТА Възможно е... И не ме интересува... Но с нищо не съм ги заслужила.

МЪЖЪТ Знам, че си горда от край време. Знаех, че в никакъв случай няма да ги вземеш иначе. Затова измислих този номер с НСБОП.

ЖЕНАТА Прекрасно. Пито - платено.

МЪЖЪТ Когато те видях на пазара, не повярвах на очите си. Ти - Антоанета! Продаваш дантели... Винаги съм си представял мига, в който ще те видя, всякакви фантазии съм имал... такова чудо не съм си представял.

ЖЕНАТА По-голямо унижение в живота си не съм получавала. Не го ли разбираш? Всъщност как ли ще го разбереш? Подозирах, че си ти, но просто не можех да го допусна. И го разбрах много, много късно...

МЪЖЪТ Какво разбра?

ЖЕНАТА Че това си ти. Михаил. Любовта на живота ми.

МЪЖЪТ Сега ще ти кажа нещо, което вероятно окончателно ще те отблъсне от мене... Аз имам още три-четири години живот, не повече.

ЖЕНАТА Ново двайсет... Какво искаш да кажеш с това?

МЪЖЪТ Един много рядък вид левкемия... Поддържат ме с химиотерапия, преливат ми кръв всеки два месеца. Предстои ми операция в Лондон, присаждане на костен мозък...

ЖЕНАТА Е, това вече е върхът на всичко... От къде го измисли сега пък това?

МЪЖЪТ Все едно, че нищо не съм ти казал... Извинявай. И не искам да промениш решението си от съжаление към мен.

ЖЕНАТА Никого ли си нямаш?

МЪЖЪТ О, какво говориш... Болногледачки колкото искаш... не се притеснявай. Може би така е по-добре - кой знае дали процесът няма да се ускори... Извинявай още веднъж... Не трябваше да ти го казвам... Всъщност сам не знам защо ти предложих да дойдеш при мен. Абсолютен егоизъм. Не ти стига това, което си преживяла с мъжа си, ами сега и с мене.

ЖЕНАТА Знам, че искаш да ме трогнеш... Просто не ти вярвам... Освен това нали отиваш в Лондон? И какво - искаш да ни събереш двете с бившата си жена?

МЪЖЪТ Извинявай още веднъж... Тръгвам...

ЖЕНАТА Обаждай се.

МЪЖЪТ Ще се обаждам, разбира се...

ЖЕНАТА Няма страшно, бе... Ще се справиш! Гореве главата. Я, какъв си мъж-скала. Сега медицината прави чудеса стига да имаш пари... Кога ти е операцията?

МЪЖЪТ Догодина... А не искаш ли да отидем при нотариус?

ЖЕНАТА Нямах на кого да завещаеш имотите си ли?

МЪЖЪТ Нямам...

ЖЕНАТА Звучи зловещо, мой човек... Я се стегни!

МЪЖЪТ Сбогом!

ЖЕНАТА Какво сбогом, бе... Довиждане... Нали ще наминаваш от време на време край пазара. А, забравих да ти дам ето това - лично съм ги плела /подава му чифт вълнени чорапи/.

МЪЖЪТ По два лева единия, значи четири... Нямам точно пари.
Ето ти 10.
ЖЕНАТА Развали ги на барчето.

Мъжът излиза. Жената остава за малко сама и внезапно се разплаква...
Когато мъжът се връща, тя бързо е изтрила сълзите си.

МЪЖЪТ Ето - четири лева. Извинявай, двата са на монети.
ЖЕНАТА Няма нищо... Носи ги със здраве.
МЪЖЪТ Тръгвам...
ЖЕНАТА Тръгвай.
МЪЖЪТ По-добре ти тръгни първа. Още не са дошли да ме
вземат.
ЖЕНАТА Добре... Тръгвам.
МЪЖЪТ Тръгвай.
ЖЕНАТА Е...
МЪЖЪТ Ами...
ЖЕНАТА Чао...
МЪЖЪТ Чао.
ЖЕНАТА Е, хайде... Тръгвам наистина.
МЪЖЪТ Тръгвай...
ЖЕНАТА Хайде...
МЪЖЪТ Хайде...

Подава му ръка. Той я поема за миг и тя я издърпва от ръката му.
Вдига я над главата си и разперва пръсти за сбогуване. Излиза.
Мъжът стои така известно време като вцепенен. После изважда пистолет от
чантата си...Слага пакета с парите вътре и пак прибира пистолета обратно...

Излиза...

АВТОРЪТ

Сега вече това наистина е краят. Не краят на героя ми, а краят на пиесата. Какво ще стане после никой не знае, дори той самият още не е наясно със себе си. Нито моята героиня.

Получи се пиеса с отворен финал. Всеки от вас може да си фантазира както си иска. Нали в това е смисълът на изкуството - да накара човекът да съпреживява.

Стана малко тъжно, наистина, но какво да се прави. В живота не всичко завършва добре.

Важното е да повярваме, че има изход.

Когато изглежда, че няма надежда,

че всичко е свършено вече -

недей се смущава, недей се прощава,

**недей се предава човече.
Довиждане... Благодаря, че бяхте с нас.**

